

Desaterák z Domašova

Napsal: **Jaromír Beran**

„Nejsem spisovatel, ale jen si chci uchovat vzpomínku na jednu krásnou jelení říji a snad i potěšit některé zelené kamarády, kteří budou toto povídání číst.“

Dějství první

Od Arcibiskupských lesů a statků Olomouc jsem při příležitosti odchodu do penze dostal povolenku k odlovu jelena na polesí Domašov. Po několika telefonických konzultacích jsme si potvrdili místo a hodinu setkání.

Den první

Jelení říje se ještě nerozjíždí podle našich představ jsou denní teploty nad 25 °C, což jelením ženichům nevyhovuje, přesto přijíždím na polesí Domašov podle původní dohody. Zde jsem přivítán vedoucím polesí, dostávám povolenku k lovu a odjíždím na loveckou chatu Maloklínská, která se jmenuje podle hory Malý Klín, na níž je postavená. Sem za mnou přijede místní hajný, jenž mě bude doprovázet při lovu.

Před sedmnáctou hodinou vyrážíme na první šoulačku s čekanou, tu nám však ztěžuje hodně silný točivý vítr. Autem přejedeme na lesní asfaltovou cestu Milionová a dále pokračujeme pěšky po hranici přírodní rezervace Vysoký vodopád do oblasti Malého Jezerníku.

Za šest let, kdy jsem sloužil jako hajný v lužních lesích na polesí Kroměříž, utrpěla má fyzická velkou újmu a již po několika desítkách metrů jsem naznal, že stačit mému mladšímu a postavou vysokému kolegovi bude problém. Na přehledných místech, kde byla pravděpodobnost potkat se zvěří, jsme postávali, čehož jsem využil k vydýchání. Z hraničního průseku jsme odbočili na travnatou lesní svážnici procházející smrkovou mlazinou. V jednom rozvolněném prostoru jsme současně zahlédli pohyb zvěře, jelena, necelých padesát metrů od nás se k nám blíží mladý korunový desaterák. Kolega mě pohybem ruky zaráží a kleká do mechů, mně stačí se sehnout, aby naše hlavy byly ve stejné výši. Jelen se stále přibližuje, když tu ve vzdálenosti třiceti metrů od nás dostává vítr a odsakuje. Stále stoupáme ke hřebenu Malého Jezerníku. Terén se srovnává do náhorní roviny a my jsme konečně u cíle. Samostatně stojící posed. Průvodce opatrně nahlédne do průseku, kam je posed směřován, a posléze již stoupáme po žebříku. Neskutečný vítr nás však brzy vyháňá z čekání a po kratičké domluvě šouláme na jiný posed, který je v okraji řídkého přestárlého porostu, při pravé straně je světlina s porostem náletu smrku. Bohužel i zde se vítr točí, a proto se vracíme k autu a přejíždíme opět na další místo. Vystupujeme z auta a šouláme asi 200 metrů, zde stojí v okraji paseky kazatelna. Po žebříku do ní vylézáme, otevíráme okénka a připravujeme se na čekanou. Tady již vítr není tak silný a vane jedním směrem. Je úplné ticho, jen potůček bublá v korytě pod námi a spěchá do údolí, které nese příznačné jméno Kotel. Do lesa se vkrádá soumrak, kolega je zkušený jelenář, snaží se několikrát vyprovokovat jelena napodobením jejich hlasu volským rohem, ale ani táhlé volání hledajícího mladého jelena nepřináší kýžený výsledek a se začínající nocí se vracíme na loveckou chatu, aniž bychom nějaké jelena slyšeli.

Mezihra: V noci je takový vítr, že musím přeparkovat auto, jež stálo pod stromy, do volného prostoru u chaty.

Den druhý

V pět hodin již stoupáme po trase včerejší šoulačky okrajem rezervace. Konečně se i přes hukot stále hodně silného větru z levé strany nad rezervací ozve první zatroubení a po chvíli se ozývá i jelen ze říjiště na Malém Jezerníku. Nyní to není šoulačka, ale zrychlený přesun temným lesem bez světla (naštěstí po dobře upraveném chodníku), abychom s rozedněním seděli na posedu u smrkové mlaziny.

Skoro ještě za tmy vylézáme po žebříku a prohlížíme průsek ve smrkové mlazině. Ve vzdálenosti asi padesáti metrů vidíme siluetu zvěře – laň, ta však ihned odskakuje a v jejích patách jako přízrak přesazuje průsek jelen. Kolega, silný ve zvěřině, zahlédl i bílé špice v korunách. Hlavní jelen tohoto říjiště. Rozednívá se, silný vítr neustává, je dobře, že dnes fouká jedním směrem. Přichází mlha, našťstí není silná a chvílemi i mizí. Z druhé strany porostu se ozve zatroubení zakončené hukáním jelena stojícího u laní. Kolega mi šeptem sděluje, že je to jiný jelen než ten, který šel kolem nás, ten má říjiště v protilehlém svahu, blíže k Výrovce. Vtom nás upoutá pohyb v průseku, pomalu, beroucí paši vychází ze smrčí kolouch. Je asi do třiceti metrů a já mám příležitost si cvičně zamířit svou kulovnicí. Mlha se v cárech valí náhorní rovinou, kolouch pomalu postupuje průsekem. Kolega zatroubí na volský roh hlasem hledajícího jelena, reaguje na něj pouze kolouch, který se zvědavě dívá naším směrem a pak opět pokračuje v pastvení. Čekáme, než zatáhne do přilehlé mlaziny, a pak vyrážíme se zastávkou na posedu v kraji starého porostu (co kdyby se něco vracelo) na chatu.

Na chatě posnídáme a domluvíme se na další, večerní vycházku, kolega odjíždí za svou prací a já mám asi osm hodin volného času. Byla by škoda nevyužít příležitosti k návštěvě blízkého přírodního úkazu – vodopádů na Studeném potoce. Cikcak chodníkem lemovaným zábradlím sestupuji do kaňonu Studeného potoka, prohlížím si mohutná skaliska v jeho údolí, až přicházím k místu, kde do něj z výše skoro třiceti metrů padá jeho levostranný přítok. Díky relativnímu suchému létu není ve vodopádu mnoho vody, ale i tak se kochám krásou tohoto monumentu. Usedám na pařez a odpočívám před náročnou zpáteční cestou. Dnes v době internetu zjišťuji, že půlkilometrová cesta by mi měla trvat asi 20 minut, já ji zdárně zvládl za 40, a to jsem se již moc nezdržoval. Při příchodu na chatu trochu poobědvám a vyčkávám ohlášený příjezd jednatele naší firmy, který mě přijede spolu s manželkou, mou kolegyní a nástupkyní na lesnickém úseku na polesí Kroměříž, navštívit. Sami loví na polesí Rejvíz v pásmu Orlíka.

Návštěva odjíždí a vzápětí přijíždí můj průvodce.

Dnes půjdeme opět na Malý Jezerník, zvěř se zatáhla do šedesátihektarové mlaziny na svém denním stávaníšti, tak se dá očekávat, že půjde s nadcházejícím večerem zpět na říjiště. Je zataženo, vítr trochu povolil ve své urputnosti a my se pohodlně usadíme. Průvodce mi klade na srdce, abych byl při příchodu vysoké naprosto nehybný, než se zvěř uklidní. Jen to dopoví, stojí na průseku laň a jistí naším směrem, za ní vychází kolouch. Pomalu přecházejí průsek. Zaujmu střeleckou pozici a dále vše sleduji přes puškohled své kulovnice. Vybíhá jelen, ale je to jen mladý šesterák. Další kus vystrkuje hlavu ze smrčí, kolouch. Netrpělivě čekám krále harému, ale marně. Po nějaké době se uvolňuji a snažím se zahřát zkrehlé ruce. Z nedaleké turistické trasy jsou slyšet hlasy lidí, blíží se devatenáctá hodina. Vychází další zvěř, laň s kolouchem. Jelena se však do tmy nedočkáme, pouze onen mladý šesterák se nám přijde ještě jednou ukázat. Vracíme se tmou k chatě, znatelně se oteplilo, až nyní si uvědomuji, že přestal foukat vítr. U chaty se hajný se mnou loučí, jelikož je odvolán na dohledávku jelena, na kterého střílel náš odbytový ředitel někde v oblasti Lipová-lázně. Při vstupu do verandy chaty začíná pršet.

Den třetí

Můj vnitřní budík mě budí ve čtyři hodiny, vyhlédnu ze dveří, lije jak z konve. Zalézám do spacáku ještě si polenošit. O půl páté opět kontroluji počasí, neprší, nefouká, ale ani jeleni netroubí. O páté přijíždí průvodce. Jsem již připraven k lovu. Kolega mi stručně sděluje úspěšný dosled korunového jelena a upřesňuje plán ranní vycházky. Vzhledem k tomu, že zaslechl troubit jelena vpravo od chaty nad cestou, usedáme do auta a jedeme do míst jeleního zatroubení. Vylézáme z auta a kousek se vracíme zpět a nasloucháme, zda se jelen opět ozve. Je ticho jak v hrobě, průvodce usoudil, že bude lepší změnit lokalitu a zajet do nižších partií, tam počkat na zvěř vracející se z pastvin nad Domašovem. Zkušenost mého průvodce se opět potvrzuje, hluboko pod námi silně zatroubí a zahuká jelen. Ranním šerem přicházíme nad paseku, kde přímo v úpatí cesty stojí kazatelna. Usadíme se, průvodce sedí tak, aby viděl do údolí a mohl obeznávat procházející zvěř, já dostal za úkol kontrolovat asfaltovou cestu před námi, kdyby ji chtěla zvěř přesadit. Po chvíli obeznávání prostoru termovízí mi kolega hlásí pohyb vysoké pod námi. Já obeznávám jednoho kosa a dva drozdy. Rozednívá se .

Vysokým porostem pod sečí procházejí tři mladí jeleni, dva šesteráci a osmerák, po nějaké chvíli mladý desaterák s laní a kolouchem a další zvěř jde ohozem šikmo proti svahu ze svých nočních pastvin, vyměníme si místo u střílny kazatelny a i já si mohu prohlížet krásu jelení zvěře. Pod námi prochází korunový jelen středního věku s laní. Zrazuje nás vítr, ale stejně bychom tohoto mladého jelena ušetřili.

Opouštíme kazatelnu a procházíme po cestě kolem několika míst, kde by se mohla zvěř zdržovat, ale bez výsledku. Žádná zvěř a naprosté ticho. Vracíme se k autu, poblíž kterého mě potěší jeřábek, jenž přetáhne přes cestu. Při zpáteční cestě na chatu se ještě na půl hodiny zastavujeme na posedu, v jehož blízkosti ráno zatroubil jelen, ale ticho lesa přerušil jen frkot křídel střízlíka hledajícího potravu ve stařině pod posedem, vylétl na vedlejší smrček a nad Malým Jezerníkem prolétnou a zakrkají dva krkavci.

Po příchodu na chatu ještě domlouváme pokračování lovu, jelikož mám ještě nějaké povinnosti na polesí v Kroměříži, tak si dáváme termín až na konec dalšího týdne po svátku sv. Václava. Kolega odjíždí.

Po snídani a úklidu opouštím přírodu Malého Klína a jeho milé chaty i já, sice bez jelena, ale s krásnými zážitky z tohoto koutu Jeseníků.

Dějství druhé

Den čtvrtý

Již den před sv. Václavem mě zastihne telefon a kolega mě vyzývá k pokračování lovu. Zase přijíždím do okolí Malého Klína, abych se pokusil ulovit „svého“ jelena. Po příjezdu průvodce ihned vyjíždíme do honitby. Nejdříve se pokusíme ulovit jelena, který řídí mezi Velkým Klínem a Červenohorským sedlem. Procházíme horským smrkovým porostem, v dáli slyšíme zatroubení, snažíme se co nejtíšeji ke zvěři našoulat, ale opět nám situaci ztěžuje čerstvý vítr, který se v proryvech točí a chvílemi i fouká směrem na říjiště. Než abychom jelení zvěř rušili, vracíme se k autu a přejíždíme zpět k Malému Klínu. Průvodce se rozhoduje na čekanou na rozdělovací lince nedaleko od silničky, kde jsou dva posedy, na tom spodnějším jsme ukončovali poslední vycházku. Nyní stoupáme více vpravo vysokým lesem, abychom si komplex smrkových mlazin nezavětřili, a posléze opatrně pokračujeme v šoulání vrstevnicovým chodníkem až k hornímu posedu na rozšířené rozdělovací lince. Nedaleko od nás napravo zatroubí hlavní jelen, ihned mu odpovídá druhý někde z míst, kde je posed u starého porostu poblíž rezervace Vysoký vodopád, a vzápětí se ozve třetí jelen z hraničního průseku u rezervace. Upřeně pozoruji rozdělovací linku, která se táhne nalevo od nás do údolí, kolega sleduje vykácený průsek mlazinou situovaný kolmo na linku. Asi po půl hodině čekání a poslouchání jelenů ze smrčin, k nimž se občas přidá i hlas bočního jelena, našeho hlavního jelena, do mě průvodce štouchne, do jeho průseku vytáhl jelen a pomalu postupuje proti nám. To již víme, že se jedná o mladšího jelena osmeráka kolem 120bodů. Jelen nám několikrát pěkně zapózuje a zatáhne do mlází. Asi po čtvrt hodině opět střídá na druhou stranu a za chvíli můžeme obeznávat dalšího, ještě mladšího jelena kráčejiho v jeho stopách. Pomalu se stmívá, troubení sílí, v jednu chvíli troubí současně i čtyři jeleni. Nejvíce však upoutává hluboký hlas „našeho“ jelena z horního říjiště, kterému sekunduje vytrvalé troubení mladšího jelena ze starého porostu u rezervace. Skoro za tmy slézáme ze žebříku a linkou scházíme do údolí. Troubení obou aktérů se stává halasnější, hlavně jelen ze starého porostu troubí neúnavně. Chceme si ještě užít halasného troubení a usedáme na spodní posed. Mohutné troubení horního jelena se blíží, postupuje mlazinou směrem k nám. Vychází měsíc, jeho bledý svit rozsvěcuje okolí. Troubení již zní někde kousek nalevo od nás v ředině starých smrků a náletu. Ve vzdálenosti asi dvacet metrů od nás stojí mohutné zvíře, v puškohledu, ve stříbrném svitu měsíce se jelen jeví jako bílý, je natočen naostro, odřítkem k nám jen hlava směřuje proti svahu. Po chvíli asi po závanu větru však odskakuje do přilehlé smrčiny, i když za chvíli zabouří svým mohutným hlasem. Nádherný zážitek, průvodce mi sděluje, že se jedná o starého jelena, v paroží rozeznal na jedné straně mohutnou vidli, více se však nedalo přecíst. Jelení koncert pokračuje a my odjíždíme začínající nocí na naši loveckou chatu.

Mezihra: V noci vycházím před chatu na posluhy, vítr však všechny zvuky odnáší. U slaniska umístěného poblíž příjezdové svážnice vidím ve světle čelovky dva zářící body, to kamzík přišel ukojit svou potřebu soli.

Den pátý

Za ranní tmy nás silný vítr vítá na hraničním chodníku na Malý Jezerník. Na říjišti nad rezervací slyšíme troubit místního jelena, když přímo před námi mu odpovídá druhý a postupuje někde v okolí chodníku proti svahu. Chvillemi musíme i počkat, protože jelena docházíme a nesmíme ho zradit. Na vrstevnicové svážnici uhýbáme ke smrkové mlazině a opatrně šouláme k posedu na říjišti pod Malým Jezerníkem. Hledající jelen stále postupuje před námi, kousek pod posedem odbočuje doleva a podle troubení jde směrem k říjišti nad rezervací. V průseku naproti posedu je klid. Občas zabrouká vlevo od nás místní paroháč.

Jako duch vytáhne na konci průseku ve vzdálenosti asi 150m mladší, oboustranně korunový jelen a pomalu přechází nalevo do prostoru říjiště starého jelena. Asi po deseti minutách však nedaleko od našeho posedu přechází svážnici a táhne k rezervaci. Jedná se pravděpodobně o jelena, který zkouší štěstí u obou říjišť, ale je vždy odražen. Rozednívá se, mrmelání hlavního jelena se vzdaluje, laně si svého pána odvádějí, aniž by přešly průsekem. Ve smrčinách a nad nimi pozorujeme přeletovat velké množství ptáků, čas tahu na jih je v plném proudu, a tak i my „táhneme“ k chatě, která je však na sever.

Večerní čekanou musím absolvovat sám, jelikož mému průvodci přijel jiný lovecký host, jemuž je povinen se věnovat, a mně vymezil prostor, který mám již celkem dobře zmapován. Rozhoduji se pro spodní posed nad silničkou, na kterém jsme včera zažili krásnou podívanou. Usedám již po šestnácté hodině. Mám v plánu čekat do devatenácté hodiny a pak musím opět odjet domů. Je svátek sv. Václava, doba vrcholu jelení říje. Bohužel se dávná moudrost nevyplňuje, za celý večer jsem kromě jednoho jeřábka, který vylétl z blízký nedaleko posedu, neviděl ani jeden kus vysoké a neslyšel troubení jediného jelena. Je to první vycházka, na které jsem neviděl žádnou zvěř. Pouze již za tmy mi po cestě autem domů přesadily dva kusy srnčího.

Dějství třetí a poslední

Den šestý

Je neděle 1. 10. 2023, opět vyrážím na lov jelena, kterého mi Arcibiskupské lesy a statky Olomouc věnovaly u příležitosti odchodu do penze. Počítám, že se budu věnovat lovu do středečního rána. Po lesní silničce zvané Milionová přijíždím na loveckou chatu Maloklínská, uložím věci potřebné k pobytu v chatě a užívám si příjemného odpoledne. Oproti minulým dnům lovu se částečně ochladilo. Sraz s průvodcem máme určen na 16:30 na křižovatce asfaltové cesty a příjezdové cesty k chatě. V určený čas se setkáváme, vítáme se a ihned vyrážíme po hranici rezervace na posed u říjiště pod Malým Jezerníkem, kde se asi po půl hodině chůze usadíme. Je bezvětří, jen mám obavy ze slunce, které bude končit svou pouť přímo za průsekem, kde se dá nejlépe obeznat zvěř. Vyčkáváme na osmnáctou hodinu, kdy začíná pohyb zvěře. A opravdu na konci 150 metrů dlouhého průseku vidím v okraji pohyb. Upozorňuji průvodce, jelen, do uličky ze spodní strany pomalu vchází mladý jednostranně korunový desaterák. Prohlížím si ho přes puškohled na flintě, když jelen náhle zvedne hlavu a jistí naším směrem. Jako socha stojí skoro deset minut. Konečně sklání hlavu, ale pomalu zatahuje do bezpečí smrkového mlází. Po tiché konverzaci s průvodcem jsme usoudili, že ho asi rušil odlesk skla puškohledu. Je půl sedmé večer, jeleni mlčí a je třeba je trochu rozohnit. Průvodce vezme svůj volský roh a již z něj zní táhlé volání hledajícího jelena. Ihned se ozve zleva zamrmlání vládce říjiště, ale jinak se nic neděje. Po dalším zavábením řevnicí silně zatroubí jelen z mlází směrem na Velký Klín a další někde od Výrovky. Šťouchnutí do nohy, napravo od nás ve vzdálenosti asi sta metrů stojí nehybně jelen a upřeně jistí k nám. Stojí níž pod námi a pravděpodobně zaregistroval naši siluetu proti obloze, mladý šesterák se nejistě otáčí a zatahuje zpět do mlází. Vyčkáváme, ozývá se i troubení za námi, celkem napočítáme hlasy asi sedmi jelenů. Zdá se, že jelen za námi se přibližuje, a na to reaguje i náš hlavní jelen. Troubení nabývá na intenzitě. Je již přitímí, když hlavní jelen huká a láme asi třicet metrů

od nás, rovněž vyzyvatel za námi se velmi přiblížil. Upoutal nás pohyb, přes zarostlou svážnici přesadí hlavní jelen a za stálého hukání běží vstříc svému soku. V nastávající tmě slyšíme pouze třeskot paroží, ale co to? Vyzyvatel troubí dál i přes zvuky souboje? Náhle je hrobové ticho, jeleni dostali vítr, který vane jejich směrem. Šeptem se domlouváme, co se asi odehrávalo, zpoza nás šli dva jeleni a odnesl to spíše ten druhý než ten, který svým troubením provokoval. Za naprosté tmy scházíme k autu, kde si domlouváme ranní vycházku.

Mezihra: V noci rozbouří Jeseníky další silný vítr.

Den sedmý

V pět hodin již kráčíme na Malý Jezerník a před úsvitem zaujímáme pozici na posedu u průseku. Z oblasti před námi je slyšet troubení pěti jelenů, náš hlavní jen mrmlá, nejsilněji troubí jelen od průseku s dvěma žebří nad silničkou na protější straně mlaziny, který využíváme s ohledem na převládající vítr. Šírá, průvodce zatroubí a vzápětí mu mrmláním odpoví náš hlavní jelen. Kolega zařičí výzvu, v tu ránu mu odpoví jiný jelen kousek pod námi na svážnici, po které jsme přišli. Opět výzva mého průvodce a vzápětí hlasitá odpověď jelena. Posunky se domlouváme, že se na něj půjdeme podívat. Opatrně slézáme z posedu a šouláme zarostlou svážnicí. Jelen musí být do sta metrů od nás, je zde slanisko a ke svážnici přichází vrstevnicový šoulák od rezervace. Jak již po několikrát nás zradí silný točivý vítr, jehož závan jelen ucítí a jen dupot naznačuje směr jeho úprku. Vracíme se zpět na posed, ale jen vzdálené troubení nás upevňuje v tom, že v našem okolí je již zvěř zrazena. Nádherné slunečné ráno, kocháme se výhledy na panorama Jeseníků, zalesněný vrchol Výrovky, Velký Klín a vrchol Jeřábu, za Červenohorským sedlem se tyčí Červená hora, nalevo od ní skaliska Vozky a v pozadí masiv Keprníku... vracíme se k autu.

Do konce pobytu budu lovit sám, jelikož kolega má jiné povinnosti, a tak upřesňujeme vycházky.

Opět se oteplilo, svítí slunce, ale fouká vítr. Probíhá krásné babí léto. Dopoledne navštěvuji své známé na Červenohorském sedle, kde probíhá tradiční odchyt ptáků do nárazových sítí. Nevšední podívaná na podzimní tah, při které stojí pozorovatel ve středu letících ptáků. Sleduji velmi početná hejna koňader, přelet jednotlivých pěnkav, tu se svým pestrým zbarvením uvedou stehlíci následovaní konopkami a čížky. Přelétne linduška lesní, která se nechá zlákat hlasy z reproduktorů a již visí v síti. Naobědvám se v restauraci Stará pošta ve Filipovicích a zbytek odpoledne lenoším na chatě.

Na další čekanou vyřáším hodně brzy, dnes večer budu čekat zvěř na druhém, spodnějším průseku, kde je šance, že se dočkám zvěře zalehlé na svém denním stanovišti, bude přecházet do říjiště ve vysokém lese napravo ode mne, odkud bylo ráno slyšet jelení troubení nejsilněji. Z blízký poblíž posedu opět jako minule vylétá jeřábek a později kolem mě prolétne sluka. Oproti včerejšku je dost teplo a jeleni mlčí. Čekám do úplné tmy, ale bez výsledku. Asi chybí popíchnutí volským rohem mého průvodce. No, uvidím ráno.

Den osmý

Vstávám před čtvrtou hodinou, venku burácí vítr, jeleni nejsou slyšet. Do horních partií nemá cenu jít lovit. Rozhoduji se pro kazatelnu ve spodní části lesnického úseku nad louky u Domašova. Sjíždím tedy několik kilometrů po lesní silničce, auto nechávám na skládce dříví a posledních tři sta metrů se tmou vydávám pěšky. Hvězdy i měsíc svítí, silný vítr fouká chvílemi z údolí od luk do svahu Velkého Klína, ale převážně po vrstevnici kolem silničky. Vylézám do kazatelny, otevírám střelecká okénka vedoucí směrem po silnici a doprava, kde se pode mnou v záři měsíce rýsuje paseka vzniklá těžbou kůrovce. Právě v horním rohu krytém silnými smrky se toto střelecké stanoviště nachází. Prohlédnu termovízí paseku i starý smrkový porost pod ní, ale je brzy, jelení zvěř je ještě na paši. Chvílemi dřímám s hlavou opřenou o okénko a chvílemi projíždím termem okolí. Je půl šesté, na stejném místě jako při minulé čekané uvidím toužebně očekávanou zvěř. Jde v řadě po ochozu mírně proti svahu. Počítám: čtyři, pět, sedm kusů. Jeden strčí větrníkem do odřítku kusu zvěře jdoucí před ním a zaslechnu zamrmlání. V tlupě je jelen. Zvěř přichází do kraje paseky, stáčí se proti kopci a stále se přibližuje. Viditelnost se zlepšuje, dalekohledem rozeznávám, že tlupu doprovází jelen, jehož paroží je ukončeno korunami. Holá zvěř se stále přibližuje, ale co to?! Jelen se obrací a schází zpět k vysokému

porostu. Naštěstí se po chvíli otáčí zpět proti svahu a troubě se vydává za tlupou holé zvěře. Začínám mít strach, že se mi vysoká dostane do větru, honem obeznávám jelena, oboustranně korunový desaterák, kratší, ale silné paroží. Je šest hodin šest minut, stále dost přitímí. Jelen dochází tlupu a troubí, to již kříž mého puškohledu míří na jeho komoru. Do údolí Bělé a Domašova zahučí výstřel mé kulovnice a ozvěna ze rozléhá po protější stráni. Mezi zvěří v pasece nastal zmatek a já, oslněn výstřelem, nevidím značení jelena. Po chvilce si vzpomenu na termovizi a ohledávám terén, pode mnou odchází vysokým lesem rudl šesti kusů holé zvěře, což je v pořádku, ale na pasece žádné tělo uloveného jelena bíle nezáří, když tu uvidím silný kus ve starém lese dost hluboko pod pasekou. Jsem překvapen, ani lovecká horečka nepřichází. Rána měla být jistá, vzdálenost zvěře asi sedmdesát metrů, i když jsem vzhledem ke značné tmě musel mít přiblížení v puškohledu na minimum, viděl jsem komoru stokolového jelena jasně. No nic, počkám do úplného rozednění, čehož využívám a telefonem seznamuji svého kolegu s průběhem lovu.

Jdu k autu, kde vysvlékám všechny zbytečné prvky výstroje a chystám se na namáhavý dosled. Nevydržím však dlouho čekat a za chvíli již scházím k nástřelu. Pod nohama mi haraší kamenná suť paseky a já marně hledám barvu. Rozhoduji se, že budu hledat do padesáti metrů od nástřelu zhruba po vysoký les a pak povolám na práci některého z kolegů s barvářem. Projíždím termovizí i šero vysokého porostu... bílá skvrna, kus vysoké pomalu postupuje proti mně. Do okraje lesa vystoupí jelen. Hledíme na sebe asi na třicet metrů, mladý šesterák poměrně slušného paroží a já novopečený penzista. Jelen to nevydrží a odsakuje. Pod nohama mám traktorovou přibližovací linku. Opatrně na ni po zadku sjedu, narovná se, zrak mi sjede doleva. Ve vzdálenosti patnácti metrů uvidím korunu a hned i červené tělo zhaslého jelena. Obrovskou úlevu střídá obrovská radost. Můj první oboustranně korunový jelen. Vychází slunce a ozáří mohutné tělo. Zasunuji poslední hryz do svíráku jelena, přikrývám místo vstřelu na komoře bukovým úlomkem a sobě dávám bukový úlomek za lesnickou čepici.

Po chvíli již radostně telefonuji svému průvodci a všem kamarádům a známým. Kolem osmé hodiny přijíždí vedoucí polesí a adjunkt služebním terénním vozem. Líčím průběh lovu a posléze je polesným vyzvednuta má zkušenost, že lovím tak, aby zvěř zhasla na svážnici a tím byla pak bez velkého úsilí připravena k transportu. I přes můj velmi chabý odpor adjunkt jelena vyruší a po chvíli již hilux odváží můj úlovek na polesí a já se vydávám svahem vzhůru ke svému autu a na Maloklítku.

Již za hodinu se scházíme u budovy polesí, kde u výlože s motivem sv. Huberta probíhá tradiční ceremoniál k poctě ulovené zvěře a lovce. Po závěrečném troubení přichází na řadu bodování trofeje jelena, kdy mu bylo napočteno necelých 156 bodů CIC.

Závěrem tohoto mimořádného mysliveckého zážitku bych chtěl poděkovat vedení Arcibiskupských lesů a statků Olomouc za povolenku k ulovení jelena. Hlavní dík pak patří mému průvodci, kolegovi Josefu Paulovi, který svým profesionálním přístupem, uměním perfektně imitovat troubení jelena v říji a znalostí pohybu zvěře přispěl ke zdárnému lovu. Nemalou měrou bych chtěl poděkovat své manželce Janě za podporu k lovu mého životního jelena, i když nesla veškerou tíhu práce při stěhování do našeho nového bydliště zrovna v nejhodnějším období k lovu jelena, jelení říji.

